

[Ingerlise Koefoed]

ren angiveligt ikke har kunnet lave tilstrækkeligt gennemarbejdede lovforslag og tilstrækkeligt nøjagtige beregninger, før finanslovforslaget skulle vedtages. Finansministeren har heller ikke ment at kunne sætte et beløb af til lovreserve, som ville være tilstrækkelig nøjagtigt til, at det kunne stå på tryk i finanslovforslaget. Det beklager vi i SF, og vi er egentlig aldrig blevet helt overbevist om, at man ikke havde kunnet tage en del af den kommende lovgivning og dens økonomiske konsekvenser med i finanslovforslaget.

Det, vi har fået, er svar på vore spørgsmål om, hvordan og hvornår regeringen vil komme med lovforslag, aktstykker osv., som skal gøre handlingsplanen til en realitet eller, for nu at sige det lidt mere forsigtigt: skulle kunne gøre handlingsplanen til virkelighed, hvis der kunne blive flertal for den i folketinget, hvad man jo kan tvivle om, når man tænker på de radikales flugt over plankeværket, hver gang man nærmer sig noget, der ligner en gennemførelse af en forbedring af beskæftigelsen. Bevares, det skal siges, at de radikale godt vil være med til at skaffe beskæftigelse ved at nedsætte omkostningerne ved produktionen, især ved at nedsætte lønningerne, og dermed forbedre konkurrenceevnen, som jo er blevet det store dyr i åbenbaringen. Men den forbedring kan efter min mening nemt få den præcis modsatte virkning, nemlig ekstra arbejdsløshed på hjemmefronten, fordi lønarbejderne med de lavere lønninger ikke har råd til at købe de produkter, som produceres til hjemmemarkedet.

Undskyld dette skæve sideblik til de radikale. Vi får sikkert lejlighed til at tale videre heroppefra til hinanden i dag og i morgen.

Jeg vil vende tilbage til hovedpunktet med regeringens svar på vore spørgsmål og sige, at vi jo har måttet stille os tilfreds med dem, og at vi faktisk også finder, at det er godt, svarene bliver optrykt i et bilag til finanslovforslaget, og at der i selve betænkningsteksten henvises til svarene. Men vi venter en kommende og snarlig udmøntning af handlingsprogrammet, en hurtig lovgivning og en tillægsbevillingslov for 1982, der på grund af ændrede beskæftigelsesforhold og nye initiativer ser noget anderledes ud end det finanslovforslag, vi taler om i dag.

Om regeringens ændringsforslag vil jeg i øvrigt sige, at vi har tiltrådt en lang række

rent tekniske ændringsforslag. Men der er selvfølgelig et par forslag, vi ikke kan tiltræde, nemlig de poster, der betyder forsvarsforlig, og så den noget forbløffende budgetreguleringspost på omkring 90 mill. kr., som skal modvirke følgerne af forsvarsforliget.

Jeg kunne egentlig godt lide at få en forklaring på den budgetreguleringspost, og jeg vil tillade mig at spørge, om den virkelig skal tages helt alvorligt. Er det virkelig regeringens mening, at de penge, som man nu skal smide ud på en udbygning af forsvaret, skal spares andre steder på finansloven? Er der nogen mulighed for, at finansministeren eller andre af regeringens eller socialdemokratiets medlemmer vil røbe, hvor besparelserne skal tages? Skal de tages på de sociale budgetter, på undervisningskontiene, fra arbejdsmarkedsuddannelserne eller fra beskæftigelsespengene? Ingen af delene vil kunne accepteres. Hvis regeringen absolut skal have penge til sit forsvarsforlig, så må pengene til det findes, hvor det ikke rammer de mennesker, der har mere end nok at gøre med at forsvare sig selv mod angreb på deres realløn og deres hverdag.

SF har som altid stillet mange ændringsforslag. Vi foreslår, som det jo også er blevet nævnt her, alle udgifter til militæret og alle udgifter og indtægter i forbindelse med medlemskabet af EF strøget. Dermed markerer vi, at vi ønsker nedlæggelse af militæret og udmeldelse af NATO og EF gennemført så hurtigt som muligt.

Der har i den forbindelse været rettet angreb på os for dels at ville forøge arbejdsløsheden ved at nedlægge militæret, dels at ville ødelægge landbruget ved at udmelde Danmark af EF. Jeg må nu sige, at jeg finder begge disse indvendinger temmelig hårdtrukne, men jeg skal da gerne svare på dem, inden de måske også kommer her fra salen.

For det første er beskæftigelse naturligvis meget vigtig, og det er skammeligt, at vi lever i et land, hvor dagpengekontoen stiger og stiger, og hvor 100.000 unge ikke aner, om de nogen sinde kan få noget at bestille. Men det er meningsløst at blande spørgsmålet om afstandtagen fra forsvaret sammen med beskæftigelsen. Arbejde har jo forskellig værdi, og det arbejde, der udføres i militæret, er – bortset fra at det er dødsensfarligt – efter vor mening ikke værd at klamre sig til. Jeg vil godt sige, at hermed angriber jeg ikke den